

Pritrdil sem ji, zraven pa me je bodla skrivna misel, ki sem jo že ves večer nosil v glavi, pa je nisem mogel obleči v primerne besede. Obmolknil sem, naenkrat tako čudno razmišljen, skoro žalosten. In kakor bi govoril sam s seboj, sem čez nekaj časa glasno sledil svojim čustvom.

«Potem se zgodi, da ostane človek sredi te širine sveta...»

«Sam?»

«Da.»

«Kako smo ljudje nepravični, pristranski, kadar se zase boji-
mo. Glejte! Pravijo, da je bolezen zlo, kajne? Vsi vemo, da je res. In vendar — lahko mi verjamete — pomenja bolniku čisto drug svet, ki si ga zdrav, recimo, v povprečni normalnosti živeč človek, niti predstavljati ne more. On se bolezni le boji, toda bolnik jo živi. Tako pravite tudi vi: samota! In vendar niti ne slutite, kaj pomenja tistemu srcu, ki jo preživlja... Ne, čustva bi ne smela poznati sebičnih perspektiv...»

Jaz sem molčal. Šele čez nekaj časa se je upokojil čudni vihar v mojem srcu. Pustimo razlage! — V pokojnem razgovoru o delu nekega umetnika sem jo spremil do doma —»

Rad. Peterlin-Petruška:

Ves dan sneži.

Ves dan sneži. Brez konca, enomerno
usipljejo snežinke se z neba
in se vrte in plešejo stoterno
in onemogle padajo na tla.

A ti stojiš pri oknu in v daljavo
neskončno, snežno — ti oči strme,
na zid si naslonila nežno glavo,
na stol oprla bele si roke...

In bogve kje ti misel zdaj potuje,
in bogve kaj ti zdaj srce želi,
ko zate vse okrog je mrtvo, tuje? —

Pač lepših se spominjaš, slajših dni,
trenutke zaljše domišljija snuje,
in zarja vesne že v očeh ti tli. —